

Her kan du lese om 'Traberhof –ståheien' – fortalt av fru 'I', som var på Traberhof i Rosenheim i Tyskland den 9.9.1949

Teksten er oversatt etter et lydbåndopptak fra samme år. Opptaket ble gjort på et møte der Bruno var tilstede ba damen fortelle om sine opplevelser.

Fru I forteller: "Jeg fulgte med stor interesse det som kom fram i media og folk imellom om Bruno Gröning, og ingen kunne fatte at alle disse helbredelsene det ble snakket om, virkelig hendte. Det var selvsagt først tvil, og man visste ikke hva man skulle tro. Det ble opplyst at han skulle til Traberhof i Rosenheim. Jeg hadde ikke tenkt at jeg skulle dit, men så kom det plutselig over meg at jeg måtte reise til Traberhof, det kom fra min innerste vilje. Jeg var journalist, og hadde nettopp begynt i ny jobb, og min nye sjef, en kjent filmregissør, var svært forbauset da jeg bad om 3 dagers fri etter en knapt uke i ny jobb...han spurte hva jeg hadde mistet, men han var svært hyggelig og lot meg få fri.

Jeg tenkte at jeg kanskje også kunne bruke det jeg ville få se i arbeidet mitt.

Jeg reiste den 8. sept 1949 med tog til Rosenheim, og med buss videre. Lenge før Traberhof kom vi til store menneskemengder, alle på vei mot Traberhof, det var biler av alle slag, busser, minibusser og folk som var gående, syklende, i rullestoler, humpende på krykker og stokker, folk som slepte seg med sine siste krefter - alle i samme retning. Det hersket stor solidaritet på toget, alle skulle til Traberhof. Bussen måtte stanse fordi den ikke kom lenger, og alle måtte gå videre til fots.

Gröning hadde ønsket å holde de syke fra livet til det hadde kommet i stand ordnede forhold med helsesentrene han ønsket å bygge opp.

Det var mennesker helt ut til skogbrynet. Man hadde følelsen av at all elendighet og plage, lidelse og bekymring i verden var samlet der. Folk satt og lå, noen kunne knapt holde seg stående, andre var støttet opp av puter osv. Ingen kom verken fram eller tilbake, man måtte bli der man var. Mødre med sine barn i armene – fryktelig – og tenk, det var jo bare en brøkdel av all lidelsen i verden, og man kunne bare ane hvor mange flere det fantes, og om alt som ikke kunne sees bak de lukkede dører. Det bayerske røde kors var der, og sykebiler.

"Han kommer om noen dager" ble det sagt.

En helt utrolig tålmodighet hersket, ingen tenkte overhodet på å skulle forlate stedet. Mange hadde vært der 7-8 dager allerede, men det var likevel en god stemning – håpet var der hele tiden. 95 % av dem søkte hjelp– 5 % var bare nysgjerrige. Det var ett eneste tema: Bruno Grönings helbredende evner – det var nytt for de fleste, man forsto ikke, ventet bare. Om dagen var det gloende varmt, men kaldt om natten, det kom tordenvær og regn. Ingen kom seg vekk, men ingen ønsket det heller. Folk stod som naglet, puter bak hodet, og folk samlet seg under de få parasollene som fantes.» Bruno Gröning skyter inn: «Jeg hadde aldri tenkt å utøve min gjøren på denne måten, det har pressen og mine motstandere ansvaret for.»

Fru I : "Folk kom av seg selv, ingen sa et ondt ord, alle bare ventet på deg."

Bruno: «Det hadde ikke behøvd å være på den måten.»

Fru I fortsetter: «For en ELENDRIGHET det var å se. Jeg var lykkelig over at jeg var frisk. Folk fikk krampeanfoll, epilepsi, det var hjerteskjærende! Jeg hadde aldri tenkt over hvor heldig jeg var før jeg kom på Traberhof. Mange syke hadde kommet alene og lå hjelpeløse, og jeg hjalp dem så godt jeg kunne, med drikke, snudde dem i sengen og andre ting. En utrolig solidaritet og tillit hersket mellom fremmede, jeg har aldri sett maken verken før eller siden.

Nå opplevde jeg de første fjernhelbredelsene. Folk strømmet mot ett sted, jeg også, der det lå en gammel dame på bakken, jeg tror hun var sigøyner – hun lå vendt ned mot bakken i for oss helt

uforklarlige krampetrekninger i armer og ben – det varte lenge, hun skalv og knelte, og gråt – hennes voksne sønn sa at hun hadde aldri oppført seg slik før – folk fikk angst i stedet for ærefrykt – jeg stod der og var taus. Hun lå i midten av en stor krets mennesker. Hun rettet seg plutselig opp på knærne - med et fullstendig forklart uttrykk i ansiktet og jeg bare visste, at dette øyeblikket måtte foreviges. Jeg hadde med meg et fotoapparat jeg hadde fått låne, og bildet jeg tok finnes fortsatt i dag. Kretsen rundt henne ble enda tettere, - plutselig reiste hun seg langsomt opp, og sønnen kom hjelpende til, mens han forklarte til de som stod omkring at hun kunne verken stå eller gå, og bena hennes var forkrøplede, det så alle.

Hun skjøv sønnen til side med stor bestemthet, egentlig med en ergerlig bevegelse, og plutselig sto hun opp. Jeg stod i første rekke, og jeg kunne merke at hun hadde behov for å gå, men det var ikke plass på grunn av alle menneskene – jeg presset meg bakover for å gjøre plass, og hun fikk litt plass til å gå på, og jeg fotograferte. Sønnen fattet intet, og ville stadig hjelpe henne, men hun skjøv ham vekk. Menneskene var rystet. Hun gikk og gikk og gikk. Denne hendelsen gjorde meg ettertenksom og tankefull, det var mitt første møte med kraften som man ikke kunne se, men som var der.

Kvelden kom, men Bruno hadde fortsatt ikke kommet. Neste morgen – timene gikk – men stemningen var fortsatt god og harmonisk, folk var ustelte, det var jo ingen mulighet for personlig pleie, og det var høstkaldt. Herr Kuhlmann (nær medhjelper) trøstet: ”Han kommer om 5 timer”, og så: ”Han kommer om nye 5 timer”... Men folk var klar over at det ikke var Brunos skyld at han ble så forsinket, han ble jo hele tiden tilkalt av andre syke, så folk var tålmodige.

I mellomtiden hadde jeg blitt kjent med en ung dame i rullestol fra Østerrike. Hennes visum for 8 dager var utløpt, men det brydde hun seg ikke om. Vi gikk til en liten kafè i nærheten og fikk der lov å stille oss litt på WC. Da vi kom derfra så vi en bilkolonne komme, og i den første bilen stod Bruno Gröning, flankert av to politimenn som skulle sørge for at han ikke ble revet ned av menneskene. Han så oss stå der ved veien, og han så alvorlig på den unge damen i rullestolen, men vi klarte ikke å hilse tilbake, vi var som stivnet. Vi hadde ventet så lenge på dette øyeblikket, og så kom det allikevel så plutselig. Bilen med Bruno kjørte sakte videre, og jeg forstår ikke hvordan bilen kom fram, for det var tusenvis av mennesker, og de stod tett i tett. Vi skyndte oss tilbake til Traberhof. Folk var opphisset, det lød rop og snakk, og de som hadde hatt den lykke å stå i nærheten av der bilen hadde kjørt, var lykkelige: ”Ja, jeg tok på bilen” - ”Jeg rørte ved Bruno”. Det ble snart stille, og en taus forventning oppstod, hvert minutt kunne han komme ut på balkongen. Vi visste ikke da at det ville vare flere timer enda, men det var godt at forventningen var der, for spenningen steg og steg for alle sammen, det var nesten ikke til å holde ut. Og så endelig, sent på ettermiddagen, kom han ut.

Og så kom det som for meg var den aller største opplevelsen på Traberhof, enda jeg opplevde så mye, datoen 9.9.1949 - som senere ble kalt 'Dagen og natten for de store helbredelser', og som ble omtalt i alle aviser og media.

En lettelse og glede gikk gjennom massene da De endelig kom ut, herr Gröning. Men De stod bare taus og så på mengden. De så rett fram, og så til den ene siden, og så til den andre. Menneskene stod nedenfor, dødsstille. Man kunne virkelig ha hørt en knappenål falle til jorden. Det er vanskelig å beskrive dette store øyeblikket. De var taus i nesten 1 time. Så sa De de første ord: ”Mine kjære hjelpesøkende”. De talte, og menneskene, disse 30.000 – ingen rørte seg. Hva De talte om, gjentar jeg ikke her, det har jo blitt gjengitt i alle aviser og media. Til slutt ga De deres anvisninger og spurte om noen merket noe, og overalt fra ble det ropt :’Ja!’

Selv var jeg ulykkelig, for jeg merket ikke noe, det var min egen skyld, for jeg klarte ikke å ha oppmerksomheten på meg selv, jeg var så opptatt av andre, jeg visste ikke noe om slikt, så jeg var ganske ulykkelig.

De spurte om hvem som hadde kommet med smerter, og nesten alle rakte hånden i været, etter noen minutters taushet spurte De om det samme, og da var det bare noen få som rakte hånden opp.

Overalt fra kom det rop: ”Herr Gröning, barnet mitt kan bevege sin lamme arm!” ”Jeg kan se, jeg er ikke blind lenger” - overalt tilrop. De sto stille på balkongen, og det virket nesten som ropene ikke nådde fram til Dem... Det var så mye som hendte, det lar seg ikke beskrive. Skrik og rop om helbredelser, opphisselse.

Og så plutselig, i denne rørende time, skjedde det noe som bare kan skje en gang: Som fra en stor felles munn klang plutselig salmen ”Store Gud vi lover deg”. Det var så rørende, det fortsatt er vanskelig for meg å fortelle om det. Jeg ser det for meg i detalj like klart som den gang, men jeg har ikke ord for å beskrive det. Og mens dette kor steg mot himmelen, åpnet himmelen seg, og om det hadde kommet engler dalende ned, så hadde ingen blitt overrasket.

I en solnedgang i rødt og gull – mens mengden sang, stod De, herr Gröning, på balkongen med hendene foran brystet, og ansiktet vendt mot himmelen, og tårer løp sakte ned over ansiktet Deres. Etterpå hersket stillhet. Noen kjempet med tårene, andre lot dem strømme fritt. Aldri har jeg opplevd noe mer rørende. Folk var ’opprørte’ - overlykkelige, tårene rant, folk fortalte igjen og igjen hva de hadde feilt og nå var det borte, de var overlykkelige – noen kunne plutselig gå, osv. osv. Plutselig ryktes det at de verste tilfellene skulle bli direkte behandlet i bakgården. Straks beveget massene seg, folk stormet mot bakgården, der bare de aller tyngste tilfellene ble sluppet inn. Jeg var sammen med damen i rullestolen, og sammen med hennes medhjelper snakket vi om hvordan vi kunne få henne dit inn. Det var helt umulig å komme fram med rullestolen. Vi gikk en omvei rundt hele stuttoriet og trengte oss fram og måtte flere steder over forskjellige hindre og søyler, først rullestolen, så den lamme etter. Jeg kan den dag i dag ikke forstå hvor vi tok kreftene fra, men vi kom oss inn i bakgården. Men det var ikke bare de mest syke der, mange hadde kommet seg inn på ’illegale’ måter. Det stod først og fremst en lang rekke biler, sanitetsbiler og lastebiler hvor svært syke lå, satt, satt på huk, og alle ventet tålmodig på Bruno. Den indre gården var svart av folk, natten senket seg, og noen lykter ble tent, og alt ble innhyllet i et uvirkelig lys. Så kom Bruno, han ble straks omringet, og måtte kjempe for å komme seg fra bil til bil. Etterpå var det forklarte og opplyste ansikter overalt å se, kraften lot seg vise. Bruno prøvde etterpå å komme seg tilbake, men var straks omringet og kunne ikke røre seg. Han fordelte tre sølvpapirkuler, to til syke og en til meg. Jeg fikk dårlig samvittighet, for jeg var ikke alvorlig syk, jeg ville gi den tilbake, men kom ikke fram, og beholdt den. Den er i dag det mest kostbare jeg eier. Bruno måtte gjøre seg fri med kraft fordi folk dro i ham og i klærne hans, ville ta på ham. Han hadde arbeidet natt og dag, han måtte være dødstrett, tenkte jeg. Jeg visste ikke da at han fikk mer og mer kraft av å helbrede. Han kom seg inn i huset, og det ble natt. Det var overhodet ingen som ville forlate Traberhof. Vi sov et par timer, og det ble morgen. Det var det samme – folk sto tett i tett det var en atmosfære av befrielse, alle snakket om det som hadde skjedd dagen før. Bruno måtte videre, men ingen ville forlate stedet. Herr Kuhlman visste ikke når Bruno kom tilbake. Han bad folk reise hjem, men ingen ville. Kraften lyste fortsatt over Traberhof. Den unge lamme damen var lei seg. Kuhlman opplyste at Bruno ville sende kraft via fjernhealing. Plutselig merket jeg for første gang kribling og trekking i kroppen. Jeg var overlykkelig. Det samme skjedde med den lamme unge damen. Plutselig stod hun

oppreist, tårene rant nedover kinnene hennes, og jeg så hvordan det kom liv tilbake i de tynne bena hennes, som i årevis hadde vært helt ubrukelige. Vi var begge rørte.

Flere hadde nå reist, en mindre gruppe syke i rullestoler, ca. 30, hadde blitt venner, og dannet en gruppe som jeg slo meg sammen med. Ingen hadde sett hverandre før de kom hit, men det var stor solidaritet mellom dem. Vi gjorde det hjemmekoselig i et lite rom i stallen og overnattet der. I Rosenheim var det 'big business' med alle de overnattende menneskene, og det var kun ett tema på alles lepper, det var jo ikke til å forstå... Jeg husker en jente som av all sin kraft forsøkte å forstå med hodet, hun hadde anfall av krampegråt og nervesammenbrudd. Jeg ville ikke delta i disse samtalene, sa ifra om det, og fjernet meg. Jeg tenkte overhodet ikke på jobben min, alt som skjedde på Traberhof var det eneste viktige. En dag kom så Bruno tilbake, og mange tungt belastede ble behandlet. Jeg holdt meg borte for å gi plass til dem som trengte det. Stadig flere svært syke kom til. Jeg hadde hatt galle og mageproblemer – de var blitt borte, men det oppdaget jeg først senere – jeg var så opptatt av andre der på Traberhof. Jeg så gjennom et vindu og hørte glødende fortellinger. Bruno helbredet en dame som var fullstendig stiv i hele kroppen, den var som død. I dyp konsentrasjon gjorde Bruno - bit for bit - hele kroppen hennes levende. Hun reiste seg og gikk, og klarte uten hjelp å ta på seg Bruno's jakke, hun kunne bevege hele kroppen. Jeg var der i åtte dager, Bruno's bror og nevø kom og var blant oss, og det gledet oss. Vi ventet så veldig, og hørte at Bruno var i München. Vi bad broren reise dit og be ham komme, og det gjorde han. Han kom tilbake om kvelden og sa at Bruno ville komme om tre dager. Men da Bruno kom, kunne han ikke helbrede, fordi han hadde fått helbredelsesforbud. Det var en stor skuffelse, men to dager senere kunne han treffes på et meget hemmelig sted som viste seg å være et verksted i Rosenheim. Bruno var da hele tiden 'flankert' av folk og vi forsto at det var 'forsøk' i gang . Det skjedde mange helbredelser."